Ч 216 Второк 26 вересня (9 жовтня 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Ситуация в Хіні. — Ріхтгофен о місиї Сінґанфу. — Балканьскі опирі).

Віче в Тохольці скликує на пятницю дня 12 с. м. стрийска „Підгірска Рада" і просить о найчисленнійшу участь громади Тухольку, Кальне, Ораву, Погар, Климець, Плаве, Анна-берґ і Феліціенталь Віче скликує іменем „Підгірскої Ради" др. Евг. Олесницкий.

Польский центральний комітет виборчий уконституував ся в той спосіб, що вибрав презесом дра Тадея Скалковского, віцепрезесами Володим. Козловского і Йосифа Менциньского, а секретарями Теофіля Меруновича і Авґуста Соколовского. — До комітету належать ще: ґр. Войтіх Дідушицкий, др. Стан. Ябловьский, Стан. Єнджейович, Мих. Михальский, о. Новак (з Кракова), ґр. Андр. Потоцкий і Леонард Вишневский, а яко заступники: Адольф Ціньский, Йосиф Яворницкий (з Кракова), Волод. Ґурка, Стеф. Мойса, др. Франц. Пашковский і др. Ґустав Ромер.

В Хіні, о скілько то можна виміркувати з множества всіляких а часто суперечних собі вістий, заносить ся дійстно на спокій. Войска союзних держав зачинають поволи уступати ся не лиш з Пекіну, але навіть з Хіни. Може то когось здивує, коли скажемо, що в тім здаєсь заслуга німецкого фельдмаршалка, ґр. Вальдерзе, але бодай чи не виходить на наш погляд. Розумів ся, що ґр. Вальдерзе особисто нічим до того не причинив ся, а хиба лиш его цісар, котрий післав его до Хіни. Союзні держави зміркували, що німецкий цісар має далеко більший апетит на хіньску страву, як всі инші союзні верховоди, і зачинають поволи усувати ся з Хіни на знак, щоби й Німці там не довго попасали. Ґр. Вальдерзе остає ся щораз більше комендантом без армії, а свою діяльність зазначує хиба тим, що роздає похвали чужим баталіонам, котрі і без него хоробро били ся. З Вашінґтону подають урядову вість, що половина японьского войска вертає до Японії. Завистні приятелі зі спілки ратункової кажуть, що Японці вивезли з Пекіну в кількох поїздах значні суми гроший а Японці кажуть, що забрали лиш хіньску муніцию.

Так отже Росияни, Американці і Японці уступили вже по части з Пекіну, але цісар, цісарева-вдовиця і їх двір ані не думають вертати до Пекіну; противно, хто знає, чи навіть не носять ся з гадкою бодай на довший час перенести столицю до Сінґанфу. Посол японьский в Ню Йорку дістав іменно депешу з повідомленєм, що цісар хіньский видав едикт поручаючий ґубернаторови провінциї Шансі вибудувати нову палату в Сінґанфу, а едикт цісарский з дня 29 вересня заповідає виїзд цісаря Тай юенфу до Сінґанфу.

Німецкий учений і подорожник Ріхтгофен так говорить о сім місті: Сінґанфу тепер столиця провінциї Шенсі, була давнійше столицею Хіни. В третім столітю перед Христом резидував там цісар Цін-ші-чванґ-ті з династиї Цін. Він вибудував великий мур і велів спалити всі книги Конфуция. Слава его була так велика, що аж дійшла до Римлян. Від него то й пішла первістно назва Tsinae пізнійше Ginae для далекого народу а з того виробила ся назва Хіна. Місто єсть в дуже догіднім положеню і грало завсїгди важну ролю політичну і торговельну. Долиною, на котрій лежить Сінґанфу відбували ся величезні рухи народів, лютили ся на ній великі бурі політичні а головні черти давної хіньскої історії відгравають ся і тепер майже зовсім по давному.

В німецких войскових кругах числять ся вже від давна з можливостию, що треба буде іти аж до Сінґанфу, але не длятого, щоби звідтам привести цісаря до Пекіну, а ніби длятого, щоби его увільнити з під впливу ворожої чужинцям партиї двірскої, котра криє ся поза цісарем а чуючись безпечною роздмухує огонь.

Трохи дивну, і що то розходить ся о американьский проєкт, неймовірну вість подають англійскі ґазети. Ого правительство Сполучених Держав мало предложити державам проєкт, щоби спонукати хіньского цісаря, аби він вернув до Пекіну і прибрав собі до ради таких міністрів, котрі були би прихильні реформам і поступови. Цісар мав би відтак видати едикт, котрим би позбавив цісареву-вдовицю всіх еї достоіньств. А щоби цісар був безпечний від інтриґ цісаревої, то европейскі баґнети мали би взяти его в опіку і охорону. (Ага!) Правительство Сполучених Держав, як кажуть ті самі ґазети, обстає при тім, щоби князь Туан був укараний смертию. Здає ся, що сей проєкт то лиш більше забаганка ноурядових англійских політиків, котрі раді би донести конче до

---

18)

ОБРАЗКИ З ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Ріхтгофена, Е. Вольфа, Вартеґґа, Ґольдманна і др. зладив К. Вербин).

X.

Небезпечности на Янґцекіяні. — „Вежа жовтого журавля". — Хіньскі стовариншеня. — Віцекороль Чанчі-тунґ. — Архітектура і література. — Цьвіт льотосу. — Школа во-вна. — В таборі піонірів. — Ґенерал Цанґ-Піау. — Імпровізована парада. — Торговля в Ганков. — Англійскі пляни.

(Дальше).

Вичанґ має двіста до триста тисячів жителів (в хіньских містах не можна ніколи знати докладно, кілько жителів они мають); мимо того робить оно враженє тихого міста на провінциї. На улицях єсть рух, але там нема такої глоти від Хінців, як в инших містах; а скоро Хінці менше гнетять ся, то настає зараз враженє провінцияльного опустіня. Займавійших будинків мало, як і взагалі всюди в Хіні. Хінці, в противности до других народів азийских, не чують потреби архітектури. А то чому? Наклін до будованя єсть виразом могучого почутя особистого а може навіть найсильнійшим виразом того почутя. Та й побожність пре до звеличуваня ідеї віри найбільшою спроможностию сили, на яку лиш чоловік може здобути ся, ставленєм каменя на камінь. Хінці не знають побожности. Образований чоловік в Хіні єсть фільософом, по найбільшій части материялістом. Сьвятині, то для простого народу і для жінок. Длятого і особи духовні не мають в Хіні великого поважаня, а суспільне їх становище єсть низьке Як волк уважає ся кулїм (наймитом, робітником) для военного ремесла, так духовник єсть кулїм для забобонів. З побожности будують пині в Хіні лиш стілько, скілько вимагає того ін ерес держави. Бо Хінець, хоч не конче єсть сам віруючим чоловіком, розуміє дуже добре хосенність віри яко средства для цілий держави. Нема також і таких великих людий, котрі хотіли би займати ся ставленєм памяткових будівель. Та й звідки мають взяти ся такі люди в сім край найнмонотоннійшім із всіх, де сотками літ панує закостеніла і незмінна форма, котрої мусять держати ся і люди і річи? Та й література займає за надто богато місця в хіньскім духовім житю, а від того терплять всї инші штуки. Від того, що хтось занимає ся виключно книжками, костеніє серце, а хто звик жити в уровнім літературнім сьвіті, той тратить змисл для сильної і великої дійстности, яка проявляє ся між иншим також і в архітектурі.

У Вучанґу нема отже визначних будинків, або таких, котрі можна би бодай визначними назвами «Перед яменом стоять після припису два стовпи з хоругвами і два геральдично стилізовані льви. Двері брами суть змальовані обовязковими хіньскими божками натуральної величини а цілість подобає ще найскорше до будки на ярмарку, за пятьдесять сотиків вступу (войскові платять половину) можна побачити віцекороля. Відтак єсть тут ще й червона сьвятиня, в котрій віцекороль в назначених днях мусить зробити своє „кау-тау" перед предками цісаря. Сільский характер міста стає ще більший від того, що межи мурами знаходять ся поля, котрі господар оре своїм плугом. А поміж ними суть льотосові ставки. Цьвіт льотосу єсть білої краски, подібно як наш умич білий; иноді єсть він ще й легенько як би рожево нахуханий. Аж коли на него нахилити ся, чути, що він пахне. Длятого хіньскі поети називають его „гордим". Бо подібно цвите на самоті і неодна горда душа, а хто еї видить лиш здалека, не довідаєсь ніколи, що она пахне. Цьвіт отвирає ся аж пізно і его середина єсть довго замкнена як би яка тайна. Але коли білі листочки розложать ся, показує ся сьвітяча як золото чаша цьвіту. Оттак в цьвіті льотосу дасть ся винайти глубока гадка містерий а наконець і ясного пізнаня і длятого то цьвіт льотосу в Азиї єсть милий богам а також і учителям мудрости. Прикрасне зелене листє вкриває цілу поверхню ставу і лиш місцями видко межи ним воду. Оно єсть майже кругле і розходить ся широко. Та й то єсть символом, коли хто — хоче символом, як веде ся цьвіточці, котра хоче відвернути ся від сьвіта; підчас коли цьвіт замикає ся від житя, листє розрастає ся, бо єму хоче ся жити. Пупінки суть зелені і виглядають як ситця від коновок до підливаня; з мале-

поділу Хіни і длятого піддаютъ всілякі проекти.

Праса заграничяа не перестає займати ся подорожию старшого комісаря европейского на Креті кн. Юрия грецкого, котрий як який опир, показує ся то ту то там в Европі і пуджає людий. Єму ніби навкучило ся вже на Креті і він хоче уступити, а тим часом як добре поінформована, виходяча в Мілянї Perseveranza каже, що єму розходить ся о то, щоби узискати від держав сполучене Крети з Грециєю. Але держави на то не згодять ся, они не сьміють пристати на то з легким серцем, щоби вехідна справа заосмотрила ся знову і щоби Туреччині насильно роблено кривду.

Другим опирем на балканї суть Альбанці чи може радше росийска праса робить з них тих опирів, що в білий день мають страшити Европу. „Нов. Время" доносить іменно, що Альбанці задивили ся на Крету і на кн. Юрия та хотіли би щось подібного мати і у себе. А що популярність князя Чорногорского стає між Альбанцями щораз більша, і они хотіли би, щоби кн. Данило чорногорский відограв у них таку саму ролю як кн. Юрий грецкий на Креті, то деякі елементи в Альбанії старають ся о то, щоби відновити ліґу, котру установила була в 1878 р. европейска дипльоматия, щоби тим способом поставити противвагу Чорногорі, котра уважала ся за передну сторожу Росиї. Росийска праса як видко уміє „ловко" убивати дві мухи за одним замахом: піддавати пляни і підюджувати.

Новинки.

Львів дня 8-го жовтня 1900

— **Справи особисті.** Начальний директор почт і телеґрафів радник двору І. Сеферович вернув з урльопу і обняв урядоване.

— **Виміна нездалих банкнотів 20-коронових.** По виданю нових банкнотів 20-коронових, оповістило Міністерство фінансів розпорядженє, як мають ся вимінювати ті банкноти, котрі стали нездалі через то, що або з'ужили ся, або случайно, або також умисно були ушкоджені н. пр. вибитем печатки на них, видруковання або вписаня якихсь слів і т. п. Отже після того розпорядженя, каса буде приймати до виміни лиш такі банкноти, котрі лиш через звичайне з'ужитє стали ся нездалими, але впрочім суть цілі. Банкноти замащені товщем, оливою, яким квасом, фарбою або чорнилом будуть лиш тогди приймати ся до виміни, коли покаже ся, що то правдиві, нефальшовані банкноти. Умисно ушкоджені буде банк приймати лиш за заплатою 10 сотиків відшкодованя від штуки за фабрикацию і маніпуляцию. Відшкодоване за ушкоджені в який небудь спосіб банкноти обчисляє ся слідуючим способом: Цілий формат банкнота ділить ся на сто рівних квадратів. (До борзого обчисленя суть рамці з дротяною решіткою, котра має 100 квадратових очок). Кождий квадрат банкнота, котрий не виповняє бодай до половини квадрата положеної на нім сітки, числить ся за 20 сотиків і та сума обтягає ся від дійсної вартости банкнота. Отже коли би на примір було ушкоджених пять і пів квадратів на банкноті, то від 20 корон обтягне ся 1 корона і десять сотиків, отже заплатять за банкнот лиш 18 К. 90 с. Такі банкноти, котрі би хтось продіравив, або з котрих витяв би якийсь пасок, або банкноти зложені з двох і більше кусків, годять ся лиш тогди до такого вимірення і відшкодованя, коли нема ніякого підозріня, що такий банкнот дістав ся комусь неправно, або коли нема ніяких познак, що в тім крие ся якесь обманьство. В сім случаю може бути виплачене відшкодоване після виміру, а коли суть витяті куснї, то лиш в такий спосіб, що за кождо очко сітки, котре банкнот не виповняє вповні, відтягне ся 20 с., отже що найменше 2 К. Банкноти, котрі в части погоріли, погнили, або котрі миши погризли, треба висилати за рецепісом до центральної каси банку у Відни, до огляненя, взглядно до виміру. В кождім случаю, в котрім якась партия жалує ся на вимір банкнота, має кожда каса перед виплатою прислати непродіравлений банкнот (в стягнених або з'ужитих а виплачених банкнотах вибивають в касі дірку, на знак, що банкнот вже до нічого) до центральної каси у Відни в ціли остаточного виміру.

— **Крадіж на почті.** Дирекция почт і телеґрафів дістала телеграфічну вість, що невиcліджені злодії закрали ся тамтої ночи до уряду почтового в Турці коло Хирова і розбивши касу, забрали з неї 5.200 корон. Тамошний почтмайстер Брисевич перебував під ту пору у Львові, де брав участь в вічу почтмайстрів.

— **Катастрофа в Перемишли.** Підчас зборів в сали товариства робітників в партері дому Лявфера запав ся поміст і кількадесять осіб впало до пивниці, а на них звалила ся велика піч кафлева. Ніхто не згинув, лиш около 30 осіб єсть покалічених. Причиною катастрофи був брак склепліня над пивницею і слабі бальки під помостом.

— **Огні.** Дня 29 м. м. около год. 4 по полудни вибухнув огонь в Саранчуках коло Бережан і знищив 40 загород господарских зі всіма запасами збіжа і паші. Загальна шкода доходить до 102.230 К. а була обезпечена лиш на 21.850 К. Причина огню незвісна. — В Замарстинові вибухнув онегди огонь на поді в трунарни. Наспівша зі Львова сторожа пожарна зльокалізувала ще в пору огонь, котрий грозив великою небезпечностию домови Івана Боросюка.

— **Істория зі Страдіваріюсом.** До якоїсь купчихи в Парижи приходить онегди до склепу якийсь 12 літний хлопець зі скрипкою у футералі і хоче купити пушку сардинів, але що случайно не має гроший то хоче лишити скрипку на застав. За кілька годин приходить до того самого склепу якийсь елеґантно убраний пан, жадає фляшку шампана і при сій нагоді видить скрипку, бере єї до рук і оглядає та вельми урадований каже, що хотів би ту скрипку купити, дасть за ню зараз 3000 франків, бо то правдивий Страдіваріюс (з фабрики славного колись італіяньского виробника скрипок в Кремоні). Купчиха каже, що не може продати, бо то не єї; то лишив якийсь хлопець і нехай він з хлопцем поговорить. Пан лишає свою адресу і виходить. По якімсь часї приходить хлопець і довідуєсь, що хтось хоче купити скрипку. Він біжить до свого вуйка і дає єму знати. Вуйко іде з хлопцем до склепу і розпитує. Але тимчасом купчиху зібрала охота щось заробити на такій цінній скрипці. Отже по торзі дає вуйкови хлопця 1500 франків і той собі іде а она тимчасом іде зі скрипкою до того пана, що лишив їй свою адресу в надії, що продасть єї за 3000 франків і заробить другі тілько, кілько заплатила. Приходить до дому після адреси, а там довідує ся, що такий пан там не мешкає і такого ніхто не знає. Попала ся мантіям в руки.

сеньких дірочок вистають ниточки з пилом. Майстри, що виробляють срібні річи, люблять наслідувати ті пупінки, а коли роблять яку посудину до посипуваня, то надають їй вид пупінка льотосового цьвіту.

Охота Чан-чі-тунґа до реформ розширила ся також і на его резиденцию, Вучанґ. Посеред всіх тих улиць, на котрих бруку, неможливім деинде, лежить купами хіньске болото, казав віцекороль побудувати довгу, вузку улицю, на котрій нема болота. Она побудована зовсім після правила будованя улиць, есть середеною трохи пуката і висипана жовтим піском. Але що красну улицю можна аж тогди добре пізнати, коли їхати по ній, то правительство віцекороля постарало ся також о то, щоби було на чім по ній їздити. У Вучанґу їздять пять чи шість рікша. Заведене в хіньскім містї рікшів значить мало що не то само, що в наших містах заведене електричних трамваїв. Вучанґскі рікши можуть очевидно їздити лиш на одній улици, по котрій можна їздити, а кулї ідуть лиш кроком, та й дають доказ, що їх робота ще для них нова і они не увикли до неї. Так приміром їхав я в одній рікші до военної школи. Побіч мене їхав верхом один з німецких інструкторів, лайтнант Фукс. В однім місци сполошив ся кінь лайтнанта. Зараз сполошив ся і мій кулї від рікши і перевернув мене в рів; але був бодай на стілько совістний, що сам упав в рів.

Военна школа есть то будинок, виставлений з князівскою величавостию. Єсть то радше цілий ряд будинків, по найбільшій части великих сьвітлиць одна за другою з великими подвірями довкола. На самім кінци їх есть сьвятиня божка війни. Розуміє ся, що цілий інститут есть з дерева, бо коли Хінці що будують, то хиба з дерева. Такий будинок стоїть на всякий случай так довго, як жиє той, що его виставив. Людьми, що ще не народили ся, не треба журити ся. То замилуванє Хінців до дерева яко материялу будівельного, есть причиною, що Хіна, мимо своєї тисячлітної минувшости не має майже ніяких памятників будівництва. Ціла военна школа есть новісенька; всюди чути ще олійну фарбу а на хіньскі відносини то найдивнїйше, що там в кождім кутику як найбільший порядок і чистота. Сумно стає, коли подумати, як той красний інститут заснітить ся, скоро Чан-чі-тунґа покличуть до иншої провінциї і коли не стане німецких інструкторів. А се послідне стане ся може в недалекім часї. В хіньских кругах правительственних проявляє ся, бачите, якась охота покликати на інструкторів японьских офіцирів. Японці, бачите, дешевші, і за платню, яку дістає европейский офіцир, можна дістати десять японьских. В школї военній в Ву-чанґ учить крім згаданого лайтнанта Фукса, ще й лайтнант Шравх. В школї есть 80 учеників, поділених на відділи під командою капралів. Наука відбуває ся в чотирох салях. Ученики приносять з собою богато хіньскої учености, значить ся, майже ніяких потрібних початків образованя, і наука мусить зачинати ся так сказати би від азбуки. Учителї викладають ученикам через товмача. Але найгірше то, що нема ніякої армії, в котрій би ученики военної школи могли бути офіцирами. Ученики позістають учениками і ще дістають платню за то, що суть учениками. А дальше, хоч такого ученика удасть ся вивчити ставити на папери і найстрашнїйші укріпленя та виграти і найлютійші битви, то все таки трудно додати тим миролюбивим хіньским літератам военного духа. Коли дивити ся, як они у великих столових салях сидять разом по часті у великих очицях на носї і їдять спокійно та в вдоволенєм свою юшку, то не видко по них, що то вояки. Бідні ягнята, що мусять доти ходити до школи і учити ся, аж з них льви пороблять ся!

Давнїйший пруский лайтнант від піонірів Гофманн виучує для віцекороля 250 піонірів. Єго дім, розуміє ся хіньский, есть в самій серединї хіньского міста. Єго побудовано, видко, на борзї з дерева, як театральну декорацию, котру по першім акті мають розібрати. Широка але тонка брама замикає его від улиці. На вузкім подвірю перед домом суть два запустілі травники повні бурянів. Стайня обернена отвором до дому так, що з вікна видко коні. В присінку дому стоять дві великі червоні хоругви, які лайтнант дістав в дарунку від хіньских офіцирів. Деревлянні сходи скриплять і тріщать за кождим кроком. Комнати мають голі стїни. Правда, що есть і пані дому а та зробила, що було можна. Німецка знадоба так тут уставлена, як може колись дома. На стїнах понавішувані образи і пороблені прикраси з цьвітів, але навіть і німецка женщина не могла дати собі ради з сим пустим і чужесторонним домом. Знадоба якось не може погодити ся з комнатами і як би не належала до них а з помежи образів і окрас виглядають голі стїни. На першім поверсї есть вузка деревлянна веранда, з котрої почерез дахи видко жовту площу Янґцекіяну.

Господар дому есть дуже симпатичний мужчина, білявий і високого росту. Він має на собі білий літний мундур з позолочуваними войсковими ґузиками, на котрих есть вибитий хіньский змий. Пані дому виїхала на літо в гори Куліnґ над Янґцекіяном, а хіньский кухар сам тепер господарить і ми сидимо за столом і навіть не перечуваємо, що будемо їсти на обід. Пан дому, видко, і сам не довіряє але по першім даню — як показало ся, холодна зупа з пива — настає успокоєнє.

По обіді поїхали ми до табору піонірів. Вояки, котрих стрічаємо по дорозі, роблять „руки по швам" і стають „до фронту". Они мають на собі кітлї з білого дриліху, сині ша-

— За моє жито, ще мене — перед суд. Так може сказати о собі панна Гермина Ф. донька вдовиці по рітмайстрі, котрій приключила ся така пригода. Одного разу була она з своєю матірю в реставрациї і там приступив до них урядник найвисшого трибуналу Йосиф III., познакомив ся з ними, а хоч був вдівцем представив ся їм яко кавалер і вже на другий день зробив візиту а третого дня виявив панні свою любов і матір просив о руку панни. Ну, урядникови і до того ще з найвисшого трибуналу годі було відмовити і відбули ся заручини. Незадовго мало відбути ся і весїлє, але пан молодий, як то сказав був своїй нареченій в чотири очи, мусів насамперед залагодити ся з своїми віртелями. А що він заклинав ся, що еї любить а навіть виставив їй пять зазв на письмі, що лиш еї одну любить на сьвіті і клине ся Богом, що поведе еї під вінець, то молода дала ему насамперед потайком і відтак за відомостию матери свою спадщину по батькови а до того ще й „позичила" поволи 18000 К. В 4 дні по послідній позичці оженив ся III. з властительною камениці на Вирінгу. Мати панни зажадала тогди через адвоката, щоби він звернув вибрані хитрим способом гроші, бо в противнім случаю она зробить донесенє о обманьство і зведенє. III. не віддав гроший і справа тепер в суді де ве дуть ся доходженя. Коли президия найвисшого суду довідала ся о тій справі завела зараз дисциплінарне слідство, засуспендувала урядника і зробила довесенє до прокураториї. Тогди той несовістний чоловік зробив ще процес своїй давній нареченій, запізвав еї перед суд з тим жаданем, щоби суд сконстатував, що він панні Гермінї Ф. не винен нічого. Ту жалобу опирав він на тій основі, що панна Ф. жадає якоїсь заплати, а то може захитати его кредит. Отже в сій справі відбула ся судова розправа, але суд відкинув жадане позовника і засудив его на кошт процесу. Оттак може панна Гермина сказати о собі: За моє жито, за мої гроші, ще мене перед суд веде!

Телеґрами.

Відень 8 жовтня. Приїхали тут угорскі міністри Сель і Ґеґедиш на дальшу конференцию.

Відень 8 жовтня. Підчас маршу відділу краєвої оборони прийшло вчера до кровавої бійки межи людьми, що ішли за войском. Одного челядника столярского зранено тяжко ножем.

Париж 8 жовтня. Journ. des Débats промавляє за союзом Італії з Франциєю і доказує, що тридержавний союз зашкодить Італії позаяк Німеччина і Австрия суть державами на пів абсолютистичними.

Льондон 8 жовтня. Доси вибрано 322 кандидатів правительственних, 90 лїбералів, 65 националів.

Петербург 8 жовтня. Після „Русск. Інв." Росияни забрали Хінцям в липни і серпни 144 пушок, 1200 пудів пороху і 26 хоругов. Крім того забрали боксерам богато карабінів, патронів і хоругов.

Надіслане.

— **60.000 Корон** виносить головна виграна льотериї на дохід інвалідів, котра по відтрученю 20% в готівці буде виплачена. Звертаємо увагу поваж. наших читателів, що тягненє відбуде ся 10 падолиста.

равари, подібно як російскі інфантеристи, і жовті чоботи з низькими холявами, в котрі вложено штани. В такім одіню ледви можна їх відріжнити від хіньских „цивілів". Однісенька відзнака то накрите голови. Літом належить до уніформу піонірів Чан-чі-тунґа звичайний круглий і жовтий европейский капелюх соломяний. В зимі убирають они темний турбан, котрий, як кажуть, дуже годить ся до темно синього мундуру. Перед брамою піонірского табору ходить на варті вояк з карабіном на плечи. В хвили, коли ми надїзджаємо, він пристанув, випростував ся і робить „презентирку". То як раз хіньске сьвято і в таборі сьвяткують. Але навіть і в сьвято есть хіньский ґенерал Чанґ-піау, командант ґвардиї, на своім місци і доглядає всего. Він іде нам на стрічу, а ми подаємо ему руку. Чанґ-піау має славу знаменитого чоловіка. Він вояк душею і тілом, командує остро а їздить як сам чорт. При тім він честний і чоловік, на котрого можна спустити ся, а німецкі офіцири інструкцийні уважають его за свою найлїпшу підпору; межи ним а німецкими офіцирами есть, як видко, щира дружба. Его сьвітлї темні очи в опаленім лици мають розумний і отвертий вираз. Серед такої пополудневої спеки можна пізнати ґенерала більше з его добродушної як войскової сторони. Він не має ніяких відзнак свого достоїньства, зробив собі таку вигоду, як лиш можна і з него найпростїйший Хінець в дуже тоненьким білім одіню літним, такий самий, як і богато инших Хінців. Робить собі холод своїм круглим віяром і усьміхає ся розумно, коли ми ему розповідаємо дещо про европейскі відносини.

Як раз напроти входу есть велика сьвітлиця, що служить за комнату до науки. І тут так чистенько, що аж сьвітить ся. Малі чорні столи, зсунені в ряди; перед кождим рядом стоїть ряд стільців. Із стелї звисають нафтові лямпи з великими пальниками. На стінах поприбивані англійскі карти астрономічні і мапи Япану (сї послідні мабуть задля ревянжу). На столах з боку стоять прилади до міряня, а на иних столах всїлякі прибори до писаня спроваджені просто з Німеччини. Побіч олівців Фабера лежить Фабера ґума, котра має зараз витирати то, що зле напише Фаберів олівець. Велика несподіванка, коли в касарни Чанґ-чі-тунґа побачити тих старих знакомих за давних шкільних часів; а для Фаберового олівця мусить то бути немала пригода, що его посилають далеко за море, щоби ним хіньскі піоніри робили знимки терену. На кінци салї уміщено кілька барометрів, а побіч них в кутї стоять чорні дручки польного телеґрафу. З переду перед рядами столів есть підвисшене, котре служить за катедру. На столі, який там стоїть, каже ґенерал подати чай. Ми сідаємо довкола стола і балакаємо; але на великім, жовтім почеснім кріслі, що призначений для учителя, мусить собі сїсти ляйтнант Гофман; ґенерал сідає собі коло него на малім стільчику. Кілько разів зробити ему який комплїмент, він его не приймає, лиш показує на німецкого офіцира: коли хто хоче говорити о якійсь заслузї, то нехай звертає ся до того (що впрочім і чиста правда). Приходить також і якийсь пан майор з підгкненою косою, в чорнім тим часовім кабатику, і рад дуже з того, що познакомив ся з нами. Кількох вояків заглядає цікаво крізь двері до середини. В таборі повно вояків. Звичайно коли зійде ся богато, то не обійде ся без криків або бодай без голосної розмови. Тут не чути ані одного голосу, і вже на сїм місци можна пізнати дисциплїну яка панує в таборі піонірів.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·44	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Кравковский.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).